

PISTES DE SETMANA SANTA

"Formació. Companya de viatge militant"

del 9 al 12 d'abril 2020

Acció Catòlica Obrera

PISTES DE SETMANA SANTA 2020

“Formació. Companya de viatge militant”

INTRODUCCIÓ

Al llarg d'aquest curs estem gaudim de la reflexió sobre la formació de la nostra vida militant. Sense cansar-nos de respondre a Jesucrist amb humilitat i fermesa: “Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna” (Joan 6,68). De la mateixa manera que ho van fer Simó Pere i tantes cristianes i cristians de la història. Per això, és prou edificant viure els dies de la Setmana Santa amb el rerefons del sentit creatiu, formatiu i expansiu de l'Amor de Jesús Mort i Ressuscitat.

Amb el lema “Formació. Companya de viatge militant” volem celebrar la nostra fe seguint les petjades del qui és Mestre per sempre. Us proposem fer un viatge pels diferents dies que subratllen aquest amor diví que fa olor a humanitat. La passió, la mort i la resurrecció continuen sent actuals al nostre trajecte d'homes i dones creients del segle XXI.

Així, amb Jesús no aprenem intel·lectualment coses sobre ell (la seva vida, el seu context, la gent contemporània, els costums...) sinó que ens formem vitalment com a deixebles i apòstols d'ell per estar sempre en camí a la realitat que ens ha tocat viure. Em surten unes paraules del biblista mallorquí Teodor Suau del seu llibre “Més important que la meta és el camí” (Publicacions de l'Abadia de Montserrat): “No confonguis mai el viatge amb el turisme. El turista és una persona que veu. Però no sap mirar. Filma constantment i retrata. Però és incapaç d'embadalir-se. Passa. Però no queda mai enlloc. I el que és pitjor: res no li entra dintre. Viu en la superfície, on regna la confusió de les llengües. I no escolta la paraula única, irreplicable, de cada una de les coses que s'expressa a emportar-se a canvi de diners. No. El turista no és interessant. Creu que la vida és espectacle. El viatge és sempre interior: treball de l'esperit. Com una barca vella dins la mar, que s'ha deixat cobrir de cornets, algues, animalons, llim, els queles donen vida a la fusta morta, el viatge fa créixer l'ànima. Posa gruix d'humanitat. És diàleg amb les coses. Que deixen d'ésser coses i es fan figures imprescindibles del paisatge interior. El viatge és obertura al món, ample, com l'horitzó, desconegut, atzarós, fantàstic. El viatge converteix els ulls en un balcó estibat de roses, per on guaita esporuguida la set de comunió. Tot caminant, emergeix un continent inèdit. El viatge és el part de la persona nova. Pertany al misteri de la vida i n'és l'expressió: som en la mesura que ens fem. Que caminem...”.

Tornem a fer viatge amb el Crist en aquesta Setmana Santa!

DIUMENGE DE RAMS

Els deixebles hi anaren, feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí, els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà. Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatifar el camí i la gent que anava al davant i que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel». Quan hagué entrat a Jerusalem, s'agità tota la ciutat. Molts preguntaven: «Qui és aquest?». La gent que anava amb ell responia: «És el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea». (cf. Mateu 21,1-11)

La penúltima etapa del viatge de Jesús és la de Jerusalem. Una Jerusalem que, ja des dels inicis, està inquieta davant aquell nen. *Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo. Quan el rei Herodes ho va saber, es va inquietar, i amb ell tot Jerusalem. (Mt 2,1-3).*

Tot va començar fa uns anys a la terra de Galilea (nord de Palestina). Als ulls de tots i totes era el fill del fuster. Als ulls de Déu Pare és el seu Fill estimat. La pregunta “qui és aquest?” va ser contestada constantment pel testimoni de Jesús que no fugia de les possibles conseqüències de la fidelitat a la seva missió alliberadora i amorosa. A la intimitat ho deixava clar entre els seus i les seves deixebles quan els formava amb molta paciència. *Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. (Mt 16,21).*

Com em vaig formant al llarg del viatge, del camí amb Jesucrist? Em preparo adequadament per assumir el veritable sentit del viatge? Per què?

Em responc qui és realment per mi Jesús de Nazaret? Com?

Com deixeble i apòstol, militant de l'ACO de l'any 2020, quines dificultats tinc per encatificar el camí de Jesús als meus ambients obrers?

A què em sento cridat/da davant de tantes preguntes de la gent del nostre temps?

DIJOURS SANT

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i tornà a taula. Llavors els digué: ¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. (cf. Joan 13,1-16)

En aquest viatge amb Jesús no hi ha títols ni privilegis que valguin entre les i els caminants. No és un viatge de plaer sinó de descoberta del nostre ésser de fills i filles de Déu. Amb el Crist tots i totes arribem a descobrir que som servidors dels uns als altres. Però, cal una formació acurada i ferma per arribar a la germanor. El Fill de Déu no estalviarà pas esforços per donar lliçons de pura vida compartida des dels peus plens de pols fins al cap ple d'espines. *Jesús els cridà i els digué: Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom. (Mt 20,25-28)*

Així, la meta del viatge és Déu Pare amb entranyes de Mare que ens espera per fer veritable comunitat d'Amor Etern. Per arribar-hi s'han de fer diverses etapes amb moltes rentades de peus, ajupides per a posar-se a l'alçada dels altres, aturades per a escoltar als qui estan a les perifèries, vetllades per a compartir el millor de cadascun més enllà de les aparences... Perquè el i la deixeble de Jesús no és més que un/a aprenent de l'Amor que ho ha de posar sempre en pràctica als altres i, especialment, els qui els costa caminar.

Com vaig aturar-me per formar el meu ésser com a fill i filla de Déu?

Què faig per no tancar-me en el meu ego i renunciar a caminar pels camins que Jesús ha passat?

Què significa deixar-me rentar els meus peus pels pobres del món obrer?

Com alimento la fe de Jesucrist per continuar fent via amb amor?

DIVENDRES SANT

Prengueren Jesús, i sortí, portant-se ell mateix la creu, cap a l'indret conegut amb el nom de lloc de la Calavera, en hebreu Gòlgota. Allà el crucificaren. Juntament amb ell en crucificaren dos més, posats a banda i banda amb Jesús al mig. Pilat feu escriure un rètol i el feu posar a la creu. Duia escrit: «Jesús, el Natzarè, el rei dels jueus». Molts dels jueus el llegiren, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia vora mateix de la ciutat, i el rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Els grans sacerdots digueren a Pilat: «No hi poseu: "El rei dels jueus", sinó: "Aquest deia que era el rei dels jueus"». Pilat contestà: «Això que he escrit, ja està escrit». (Joan 18,1-19,42)

Jesús sempre ha tingut present que el seu viatge feia olor a creu i a glòria en un sol paquet d'equipatge. Als deixebles els instruïa perquè veiessin que no era tot un camí de roses i violes. *Aleshores Jesús digué als seus deixebles: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?. (Mateu 16,24-26).*

Els companys de la seva penúltima etapa van ser dos homes marcats per les lleis jueves i romanes que truncaven vides amb els seus horitzons. La biografia de Jesús va estar envoltada d'homes i dones ferides per

la injustícia i la incomprensió humana. *Quan Herodes es veié burlat pels savis, es va indignar molt, i ordenà que a Betlem i a la seva rodalia matessin tots els nens de dos anys en avall, l'edat que calculava pel que li havien dit els savis.* (Mt 2,16)

Fins al final el Fill estimat de Déu Pare va lluitar contra la temptació de baixar de la creu, d'abandonar el viatge abans de temps. Però l'amor era tan fort que en va confiar malgrat tot. *Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: Tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix, si ets Fill de Déu, i baixa de la creu! També els grans sacerdots se'n burlaven, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient: Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell! Ha confiat en Déu: que l'alliberi ara, si tant se l'estima! Ell, que va dir: "Soc Fill de Déu"! (Mt 27,39-43)*

Què em qüestiona, com a militant creient obrer, el fet de portar la meva creu per seguir a Jesucrist?

M'ha servit de res tota la formació rebuda al llarg de la meva vida militant davant la mort, el fracàs de Jesús?

Com em situo davant la mort en creu del Fill de Déu? Com el final del viatge? Per què?

Estic temptat/da d'abandonar abans de temps el viatge? Què passaria si fes com Pere, Jaume, Tomàs, Judes i la resta dels i les deixebles, excepte algunes dones?

DISSABTE SANT

Arribat el capvespre, vingué un home ric d'Arimatea, que es deia Josep i era també deixeble de Jesús. Aquest anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, i Pilat va manar que l'hi donessin. Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà. També eren allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre. (Mt 27,57-61)

Sembla que tot ha arribat al final del viatge. El sentit humà del fill del fuster agafa protagonisme per la seva mortalitat. Podem preguntar-nos a on queda ara aquell Messies que havia il·lusionat una colla d'homes i dones. Però la crua realitat de la mort ha truncat aquest trajecte de triomf vers el Pare Amorós.

Però els records de les paraules de Jesús tornen a fer-se present durant el dol. Tindrà raó? *Mentre Jesús pujava a Jerusalem va prendre a part els dotze deixebles i pel camí els digué: Ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels pagans perquè l'escarneixin, l'assotin i el crucifiquin; però el tercer dia ressuscitarà.* (Mt 20,17-19).

Cal tenir aquella fe de la dona cananea que veia sortida malgrat les portes tancades. *Jesús contestà: No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets. Ella digué: És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos. Llavors Jesús li respongué: Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols. I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.* (Mt 15,26-28)

Com he viscut i visc el dol davant el sepulcre de Jesús i de tantes persones estimades que han passat per la meva vida militant?

Em tanco, moltes vegades, en mi mateix quan tinc experiències de mort, fracàs, tragèdia...? Per què?

Quines experiències tinc de Jesús que m'han marcat durant el viatge que estic realitzant i en l'etapa que em trobo ara?

Faig silenci...

VETLLA PASQUAL

Passat el dissabte, quan ja clarejava el matí del diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a veure el sepulcre. De cop i volta se sentí un gran terratrèmol: un àngel del Senyor, baixat del cel, havia fet rodolar la pedra i s'hi havia assegut. Resplendia com un llamp i el seu vestit era blanc com la neu. Va ser tan gran el sobresalt dels guardes, que de l'esglai quedaren com morts. L'àngel del Senyor digué a les dones: «No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No hi és, aquí. Ha ressuscitat tal com ho havia predit. Veniu a veure el lloc on havia estat posat, i aneu de seguida a dir als deixebles: Ha ressuscitat d'entre els morts i anirà davant vostre a Galilea; allà el veureu. Mireu que jo us ho he dit». Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren corrents del sepulcre per anunciar-ho als deixebles. Jesús els sortí al pas i les saludà dient-los: «Déu vos guard». Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i l'adoraren. Jesús els digué. «No tingueu por. Aneu a dir als meus germans que vagin a Galilea i que allà em veuran». (Mt 28,1-10)

El final del viatge ja ha arribat. Les dones són les primeres d'adonar-se. És la trobada amb aquell que estava mort i que ara viu per sempre. La Vida ha engolit definitivament la mort. Jesucrist, el Pelegrí de les nostres vides, ha triomfat. No cal buscar massa explicacions. Ara troben sentit les paraules del Mestre: *En aquell temps, Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho. (Mt 11,25-26). Entreu per la porta estreta, perquè és ampla la porta i espaiós el camí que condueix a la perdició, i són molts els qui hi entren. Però és estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida, i són pocs els qui el troben. (Mt 7,13-14). Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. (Mt 16,24-25). I tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna. (Mt 19, 29).*

El viatge recomença al nucli de la realitat que vivim cada dia com a militants creients obrers. A la Galilea de cadascun. El Regne de Déu, tan predicat per Jesús amb obres d'alliberament, agafa consistència a la quotidianitat de la vida de les dones i dels homes fins que arribi a la seva plenitud en la Resurrecció del Déu-amb-nosaltres.

Confio que el nostre viatge amb Jesús m'ajuda a fer-me per dins i per fora? Que la meta és el Viatge Definitiu que es diu Amor? Per què?

Com visc la meva militància cristiana des de la Resurrecció de Jesucrist?

Soc capaç d'esbrinar centellejos de Resurrecció en el dia a dia de l'ambient que em moc? Per què? Quins mitjans acostumo a fer servir?

Faig una acció de gràcies pel viatge que encara estic fent.

Acció Catòlica Obrera